

Article opinió - Ramon Orfila - “Ai Espanha se te moves”

Conten que a la localitat portuguesa de Valença do Minho conserven un vell canó que apunta cap Espanya, amb un cartellet que diu, amenaçador, “Ai Espanha si te moves”, provocant la riulla dels que ho llegeixen. Idò, les paraules del Ministre d'Exteriors espanyol, sobre la crisi diplomàtica amb Algèria m'han recordat la història del canó i l'amenaça portuguesa quan, amb aquella veu engolada que sol emprar Albares per les declaracions més solemnes, va anunciar la fermesa que utilitzarà Espanya per defensar els interessos dels empresaris que es veuen afectats per l'enrarament de les relacions amb el país nord africà i va arribar a amollar una velada amenaça advertint que “els dóna la darrera oportunitat de rectificar”.

I es que realment resulta poc creïble que, en plena crisi en les relacions amb el país que ens subministra d'un percentatge important del gas que consumeix Espanya, en tost de cercar fórmules d'apaivagament que permetin superar l'actual crisi diplomàtica, s'opti per afegir llenya al foc, o el que és el mateix, per intentar apagar el foc abocant-hi més gasolina.

I açò succeeix quan, precisament, Europa malda millorar les relacions amb Algèria, anunciant fa pocs dies que Itàlia prepara una Cimera que reunirà bona part dels dos governs, amb la pretensió d'obrir una nova era en les relacions de tot tipus, però especialment les comercials, posant la mirada en el gas, conscients de la importància de que Itàlia sigui considerada un soci preferent pel país magrebí, i es pugui convertir en la via d'entrada cap a altres països del centre d'Europa que cerquen desesperadament alternatives als productes energètics provinents de la Rússia de Putin a la que tracten d'aïllar.

Aquesta mateixa setmana els mitjans de comunicació més importants d'Àustria es lamentaven del foc que ha encès el Govern de Pedro Sánchez en les relacions amb un país al que la guerra d'Ucraïna ha convertit en estratègic, i criticaven una política tan inoportuna com perjudicial pels interessos europeus en el seu conjunt.

Però es que, els mateixos dies en els que Albares feia les seves bravuconades, impròpies del ministre del que depèn la diplomàcia, Alemanya enviava la seva ministra d'exteriors a Alger, a reunir-se amb les autoritats d'un país al que, Alemanya considera **“d'una importància estratègica per garantir la pau i la estabilitat al Nord d'Àfrica”**, manifestant la seva voluntat d'estrènyer unes relacions comercials que el país centre europeu necessita com l'aire que respiren.

Es per açò que resulten difícils d'entendre les insinuacions que la Vicepresidenta Primera, Nadia Calviño ha fet en el sentit que darrere l'empitjorament de les relacions d'Espanya amb Algèria s'hi troba la llarga ma de Putin, unes declaracions que han rebut el suport del inefable Borell, que ha demostrat novament que te el do de la inoportunitat, provocant una irritació cada vegada més gran en les autoritats algerianes que, s'han afanyat a deixar clar a través de l'opinió dels òrgans de premsa que solen expressar el parer de l'Executiu, quan aquest opta per fer pública la seva opinió de manera no oficial, en el sentit de que renunciem a procurar la

---

millora de les relacions amb un **“govern poc fiable”**, en les seves paraules, com és el presidit per Pedro Sánchez.

De fet, les contradiccions afloren, en aquesta qüestió, dins el govern espanyol, i no sols entre els ministres socialistes i els provinents de Unidas-Podemos que no amaguen la diferencia de plantejaments respecte del gir de la política de Sánchez respecte del Sàhara Occidental, punt de partida i origen d'aquesta crisi, sinó entre els propis ministres socialistes, si tenim en compte que, mentre Isabel Rodríguez Ministra Portaveu receptava prudència en el tractament de la reconducció que l'Executiu espanyol està procurant de les relacions amb Alger, assegurant que **“s'està treballant en diferents nivells”**, la Vicepresidenta ficava la pota en una qüestió tan sensible en aquests moments com son les relacions històriques d'Algèria amb Rússia.

Els analistes més assenyats s'han fet creus de les declaracions de Calviño, i han posat en solfa els arguments emprats en el sentit que Rússia volia provocar l'enfrontament amb Espanya per desestabilitzar Europa, just en el moment precís en que Itàlia i Alemanya prioritzen la millora de relacions amb el país Nord Africà i ho fan de la mà dels seus més alts representants governamentals.

Si una cosa me sembla especialment reprovable en un govern és aquell estil de tractar els ciutadans com si fossin incapaços d'entendre els raonaments i les estratègies dels que els representen, tendint a emprar un llenguatge tan simplista que ofèn per la seva superficialitat. Ara, en plena crisi per la invasió russa d'Ucraïna, semblaria que el culpable de tot el que passi és Rússia, per il·lògic i contradictori que resulti. Tot menys reconèixer que l'origen dels problemes està, en bona part, en les pròpies polítiques que per un motiu o un altre s'han demostrat equivocades.

Els més vells es recordaran de la **“pertinaz sequía”**, a la que el franquisme atribuïa els problemes relacionats amb una agricultura que clamava al cel en favor d'una modernització que mai arribava. O aquella referència al **“contuberni judeo-maçònic-marxista”** que, segons el “Caudillo” es confabulava per perjudicar Espanya, com excusa davant els fracassos econòmics i en les relacions internacionals.

“Rússia és culpable” clamava el Ministre d'Exteriors franquista, Serrano Suñer, en una concentració falangista, el 1941 quan Alemanya atacava a Rússia, en plena Guerra Mundial, **“culpable de la Guerra Civil, del afusellament de José Antonio...”** i de tots els problemes que afectaven Espanya.

Ara, els Albares, Calviño i Borrell de torn, amb les seves afirmacions tan poc creïbles respecte de la responsabilitat de Rússia en una crisi que ells mateixos han creat, tornen intentar simplificar un problema seriós com es la crisi en la relació d'Espanya amb el país que li subministra un be tan preuat com és el gas, amb insinuacions d'una inconsistència que frega el ridícul, tractant els ciutadans que som els destinataris de les seves elucubracions com si fóssim imbècils. I no ho som.